

Ballada a XVIII. századi
ismeretlen költőről

Nyárvégi nap hevében
Tornác elébe állt
A hintó, útra készen,
S a szép leány beszállt.
Hallgatta elborulva,
S egy szót se válaszolt
Arra, amit búcsúzva
A költő szónokolt:

„Felgyújtottad a vérem,
Elvetted ép eszem,
Isten veled, reményem,
Ki elhágysz hűtelen.
S bár sohasem felejttem
Szerelmed, égi szűz,
Könnjem szívembe rejtem,
Szakadjon rád a tűz!”

Hallgatta, hogy zörögnek
Búcsút a kereknek,
S elfojtva bűt s a könnyet,
Házába visszament.
Elkomorodva álltak
S néztek nyomába ott
— Tizennyolcadik század —
Vénuszok s Amorok.

... Ősz hajjal, elcsigázva,
A Krimben elesett,
S míg haldokolt, a lányka
Szép arca megjelent.
Az alkonyi sugárban
Fölé hajolt a lány,
S hintó ringott a nyárban,
A tornác oldalán:

„Oly nagylelkűvé tettél,
Hogy nem is búsulok,
S szófogadóvá — menjél,
Szabad utat adok.
S bár sohasem felejttem
Szerelmed, égi szűz,
Könnjem szívembe rejtem,
Szakadjon rád a tűz!”

BAKA ISTVÁN fordítása